

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. P.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w G. (poprzednio (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz powódki D. P. kwotę 7 825 złotych (siedem tysięcy osiemset dwadzieścia pięć złotych) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi od kwoty 540 złotych za okres od dnia 02 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 540 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 1 880 złotych za okres od dnia 28 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 880 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 110 złotych za okres od dnia 31 maja 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 090 złotych za okres od dnia 01 marca 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 410 złotych za okres od dnia 05 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 795 złotych za okres od dnia 05 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz powódki D. P. kwotę 2 717 złotych (dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 lipca 2016 roku wniesionym do Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza w Warszawie, sprecyzowanym pismem z datą w nagłówku „dnia 19 grudnia 2016 roku” (k. 51-56 akt), powódka D. P. domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) kwoty 7 825 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot: 540 złotych liczonymi za okres od dnia 01 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty, 1 880 złotych liczonymi za okres od dnia 28 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty, 1 110 złotych liczonymi za okres od dnia 02 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, 1 090 złotych liczonymi za okres od dnia 01 marca 2016 roku do dnia zapłaty, 1 410 złotych liczonymi za okres od dnia 05 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty i 1 795 złotych liczonymi za okres od dnia 01 maja 2016 roku do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 14 stycznia 2011 roku zawarła z pozwanym umowę, której przedmiotem było świadczenie przez nią usług medycznych – usług rehabilitacyjnych na rzecz osób uprawnionych do otrzymania świadczeń medycznych, według wskazań pozwanego i za potwierdzeniem ich wykonania przez pacjenta. Zarówno zlecenie zabiegów, jak i potwierdzenie ich wykonania rejestrowane było w systemie prowadzonym przez pozwanego. Zgodnie z umową powódka świadczyła zlecone jej usługi rehabilitacyjne, jednakże pozwany nie uregulował z tego tytułu należności wskazanych w wystawionych fakturach VAT.

Postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Żoliborza w Warszawie stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni jako miejscowo i rzeczowo właściwemu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 lutego 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 5654/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) wniósł o odrzucenie pozwu wskazując, że pierwotnie wniesiony pozew w lipcu 2016 roku został złożony do innego sądu i dotyczył innej kwoty żądania, wobec czego powódka wnosząc drugi pozew w grudniu 2016 roku winna była zweryfikować kwestię legitymacji procesowej pozwanego, czego nie uczyniła i skierowała pozew przeciwko osobie, która w dniu jego wniesienia nie posiadała już osobowości prawnej.

Nadto pozwany podniósł, że powódka wskazała nieprawidłową datę wymagalności roszczeń, od których wyliczyła należne odsetki. Zgodnie bowiem z łączącą strony umową, płatności za usługi medyczne rozliczane miały być w okresach miesięcznych, w terminie 14 dni od daty otrzymania przez pozwanego prawidłowo wystawionego rachunku lub faktury VAT. W związku z powyższym, termin płatności należności wynikających z wystawionych przez powódkę faktur VAT powinien być liczony od dnia ich otrzymania przez pozwanego, co oznacza, że w związku z tym, że: faktura VAT numer (...) została doręczona pozwanemu w dnia 18 listopada 2015 roku odsetki od wskazanej w niej kwoty winny być naliczane od dnia 02 grudnia 2015 roku, faktura VAT numer (...) została doręczona pozwanemu w dnia 19 kwietnia 2016 roku odsetki od wskazanej w niej kwoty winny być naliczane od dnia 05 maja 2016 roku oraz faktura VAT numer (...) została doręczona pozwanemu jako duplikat w dnia 16 maja 2016 roku odsetki od wskazanej w niej kwoty winny być naliczane od dnia 31 maja 2016 roku.

W odpowiedzi na powyższe powódka D. P. pismem z datą w nagłówku „dnia 29 marca 2017 roku” (k. 84 akt) oraz oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 18 października 2017 roku wskazała, że domaga się od pozwanego zasądzenia odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot: 540 złotych liczonych za okres od dnia 02 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty, 1 880 złotych liczonych za okres od dnia 28 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty, 1 110 złotych liczonych za okres od dnia 31 maja 2016 roku do dnia zapłaty, 1 090 złotych

liczonych za okres od dnia 01 marca 2016 roku do dnia zapłaty, 1 410 złotych liczonych za okres od dnia 05 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty i 1 795 złotych liczonych za okres od dnia 05 maja 2016 roku do dnia zapłaty.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 25 maja 2017 roku” (k. 97 akt) powódka D. P. wskazała, że domaga się od pozwanego kwoty 8 386,56 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 stycznia 2011 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (obecnie (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.) zawarł D. B. (obecnie P.) – partnerem medycznym, umowę o współpracy, której przedmiotem było wykonywanie przez partnera medycznego usług medycznych określonych w załączniku numer 1 do umowy (usług rehabilitacyjnych), na rzecz osób uprawnionych do otrzymania świadczeń zdrowotnych, tj. pacjentów.

niesporne, nadto: umowa o współpracy – k. 5-9 akt

D. P. z tytułu wykonanych usług medycznych wystawiła następujące faktury VAT numer:

- (...) na kwotę 540 złotych,
- (...) na kwotę 1 880 złotych,
- (...) na kwotę 1 110 złotych,
- (...) na kwotę 1 090 złotych,
- (...) na kwotę 1 410 złotych,
- (...) na kwotę 1 795 złotych.

faktury VAT – k. 10-15 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (obecnie (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.) otrzymał fakturę VAT numer (...) w dniu 19 kwietnia 2016 roku, fakturę VAT numer (...) w dniu 18 listopada 2015 roku, fakturę VAT numer (...) w dniu 11 grudnia 2015 roku, fakturę VAT numer (...) w dniu 18 listopada 2015 roku, fakturę VAT numer (...) w dniu 15 marca 2016 roku, fakturę VAT numer (...) duplikat w dniu 18 16 maja 2016 roku oraz fakturę VAT numer (...) w dniu 11 grudnia 2015 roku.

faktury VAT – k. 70-74 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w części, w jakiej pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uwzględnił także wyżej wymienione dowody z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że ich moc dowodowa nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

Mając na uwadze fakultatywność dowodu z przesłuchania stron i uznając, że w niniejszym postępowaniu nie zachodzą okoliczności, o jakich mowa w art. 299 k.p.c., Sąd pominął dowód z przesłuchania stron.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie żądania wynikającego z treści pozwu zmienionego pismem z datą w nagłówku „dnia 19 grudnia 2016 roku” (k. 51-56 akt) i pismem z datą w nagłówku dnia 29 marca 2017 roku”, tj. w

zakresie żądania kwoty 7 825 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi liczonymi od kwoty 540 złotych za okres od dnia 02 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 540 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 1 880 złotych za okres od dnia 28 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1 880 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1 110 złotych za okres od dnia 31 maja 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1 090 złotych za okres od dnia 01 marca 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1 410 złotych za okres od dnia 05 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty i ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1 795 złotych za okres od dnia 05 maja 2016 roku do dnia zapłaty.

Odnośnie żądania zawartego w piśmie powódki z datą w nagłówku „dnia 25 maja 2017 roku” (k. 97 akt), w którym powódka wskazała, że domaga się od pozwanego kwoty 8 386,56 złotych, Sąd rozszerzenie powództwa w tym zakresie pozostawił bez rozpoznania (postanowieniem z dnia 18 października 2017 roku wydanym na rozprawie). Zgodnie bowiem z treścią art. 505⁴ § 1 k.p.c. zmiana powództwa w postępowaniu uproszczonym jest niedopuszczalna. Przepisów art. 75 – 85 k.p.c. oraz art. 194 – 196 k.p.c. i art. 198 k.p.c. nie stosuje się. Powyższy przepis stanowi niewątpliwie odstępstwo od obowiązujących w zwykłym procesie zasad dopuszczających przedmiotową zmianę powództwa (art. 193 § 1 k.p.c.) oraz zmiany podmiotowe. Trzeba przy tym wskazać, że obowiązujący w postępowaniu uproszczonym zakaz przedmiotowej zmiany powództwa jest zakazem bezwzględny, co oznacza, że dotyczy zarówno zmiany żądania, jak również zmiany podstawy faktycznej żądania zgłoszonego w pozwie. Należy tym samym przyjąć, że czynność procesowa strony powodowej zmierzająca do przedmiotowej zmiany powództwa jest bezskuteczna nawet wtedy, gdy nowe żądanie nadaje się również do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym.

W pozostałym zaś zakresie, z uwagi na powyższe modyfikacje pozwu (co do należności głównej i terminu naliczania odsetek) oraz oświadczenie powódki, że odnośnie ograniczonego powództwa nie cofa ona pozwu, w tym zakresie żądanie pozwu podlegało jako niezasadne, na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 734 k.c. w zw. z art. 735 k.c. w zw. z art. 4 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) stosowanych a contrario, oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku.

Zgodnie z treścią art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług – a taki charakter miała łącząca strony umowa o współpracy – które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Stosownie zaś do treści art. 734 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie, natomiast jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonane zlecenie należy się wynagrodzenie (art. 735 k.c.).

Poza sporem pozostawało, że strony procesu łączyła umowa o współpracy z dnia 14 stycznia 2011 roku, jak również to, że na podstawie tej umowy, powódka D. P. jako partner medyczny pozwanej spółki, wykonała określone w umowie i zleceniu usługi medyczne, tj. usługi rehabilitacyjne na rzecz osób uprawnionych do otrzymania świadczeń zdrowotnych będących pacjentami pozwanego. Bezsporne było także to, że w związku z wykonanymi usługami medycznymi, których prawidłowość wykonania, rodzaj i ilość nie były kwestionowane, pozwany zobowiązany był do zapłaty należnego powódce wynagrodzenia, zgodnie z wystawionymi fakturami VAT.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. podniósł jedynie, że powódka wskazała nieprawidłową datę wymagalności roszczeń, od których wylczyła należne odsetki. Zgodnie bowiem z łączącą strony umową, płatności za usługi medyczne rozliczane miały być w okresach miesięcznych, w terminie 14 dni od daty otrzymania przez pozwanego prawidłowo wystawionego rachunku lub faktury VAT. W związku z powyższym, termin płatności należności wynikających z wystawionych przez powódkę faktur VAT powinien być liczony od dnia ich otrzymania przez pozwanego, co oznacza, że w związku z tym, że: faktura VAT numer (...) została doręczona pozwanemu w dnia 18 listopada 2015 roku odsetki od wskazanej w niej kwoty winny być naliczane od dnia 02 grudnia 2015 roku, faktura VAT numer (...) została doręczona pozwanemu w dnia 19 kwietnia 2016 roku odsetki od wskazanej w niej kwoty winny być naliczane od dnia 05 maja 2016 roku oraz faktura VAT numer (...) została doręczona pozwanemu jako duplikat

w dnia 16 maja 2016 roku odsetki od wskazanej w niej kwoty winny być naliczane od dnia 31 maja 2016 roku. W odpowiedzi na powyższe, powódka D. P. zmodyfikowała żądanie pozwu zgodnie z twierdzeniami pozwanego.

W tej sytuacji skoro pozwany nie kwestionował, że strony łączyła umowa o świadczenie usług medycznych dla pacjentów pozwanego, że powódka D. P. swoje obowiązki wynikające z tej umowy wykonała prawidłowo, że była uprawniona do wystawienia faktur VAT, których wysokość także nie była sporna, to mając na uwadze również i to, że pozwany bezsprzecznie należności tych nie uiścił, uznać należało, że powódce przysługiwało roszczenie o zapłatę należności dochodzonej niniejszym pozwem wraz z odsetkami – w zakresie zasądzonym w punkcie pierwszym wyroku, na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 734 k.c. w zw. z art. 735 k.c. w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 4 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684).

Odnosząc się do sformułowanego przez pozwanego żądania w zakresie odrzucenia pozwu, Sąd postanowieniem z dnia 18 października 2017 roku odmówił odrzucenia pozwu. Jedynie na marginesie wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 200 k.p.c. Sąd, który stwierdzi swą niewłaściwość – w tym niewłaściwość miejscową, przekazuje sprawę sądowi właściwemu, a czynności dokonane w sądzie niewłaściwym pozostają w mocy. W takiej sytuacji pozew wniesiony do sądu niewłaściwego miejscowo wywołuje skutki prawne związane z jego wniesieniem od chwili złożenia pozwu w sądzie niewłaściwym (w niniejszej sprawie od dnia 15 lipca 2016 roku), wyjaśnić przy tym należy, że pismo z datą w nagłówku „dnia 19 grudnia 2016 roku” (k. 51-56 akt) złożone na urzędowym formularzu nie stanowiło nowego pozwu, a jedynie uzupełnienie braków formalnych pozwu z dnia 15 lipca 2016 roku (w zakresie wskazania wysokości należności głównej i prawidłowego terminu naliczania odsetek) stanowiąc wykonanie zobowiązania Sądu z dnia 01 grudnia 2016 roku. W dacie zatem wniesienia pozwu (dnia 15 lipca 2016 roku) strona pozwana oznaczona była prawidłowo, istniała i posiadała zdolność sądową. Na marginesie także wskazać należy, że wbrew twierdzeniom pozwanego, postanowienie z dnia 18 sierpnia 2016 roku w przedmiocie przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Gdyni zostało odebrane przez pozwanego w dniu 04 października 2016 roku (co wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru przesyłki znajdującego się w aktach sprawy – k. 42 akt).

W punkcie trzecim wyroku, mając na uwadze, iż powódka uległa jedynie nieznacznej części roszczenia (co do nieznacznej części należności głównej (3,22%) i należności odsetkowej), Sąd, stosownie do treści art. 100 zdanie drugie k.p.c., zasądził od pozwanego na rzecz powódki D. P. zwrot kosztów procesu w całości. Koszty procesu poniesione przez powódkę wyniosły 2 717 złotych i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w kwocie 300 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2 400 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 2 punkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami) oraz kwotę 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 14 listopada 2017 roku